

V hlubokém zamyšlení si mne bradu. „Anastasio, chci začít znovu. Chci zkusit tu vanilkovou věc a potom se možná – až mi budeš víc věřit a až budu věřit já tobě, že jsi ke mně upřímná a komunikuješ se mnou – můžeme pohnout dál a třeba i začít dělat nějaké věci, které dělám rád já.“

Ohromeně na něj civím. V hlavě mám úplně prázdno – jako když se počítači zhroutl systém. Dychtivě mě sleduje – aspoň myslím, nevidím ho totiž úplně jasně, protože nás obklopuje oregonská tma. Až mi to konečně dochází, tohle je ono. On se chce dostat na světlo, ale můžu po něm chtít, aby to pro mě udělal? A nelíbí se mi náhodou ta temnota? Něco z ní ano, někdy. Vybavuje se mi lákavá vzpomínka na noc s Thomasem Tallisem.

„Ale co tresty?“ ptám se.

„Žádné tresty,“ zavrtí hlavou. „Nic takového.“

„A pravidla?“

„Žádná pravidla.“

„Vůbec žádná? Ale vždyť máš ty své potřeby.“

„Tebe potřebuju víc, Anastasio. Za těch posledních pár dnů jsem si prošel očištěním. Všechno mi říká, abych tě nechal jít, že si tě nezasloužím. Všechny ty fotky, co udělal ten kluk... vidím na nich, jak tě vnímá on. Jsi na nich tak bezstarostná a krásná – ne, že bys teď nebyla krásná, ale když se na tebe podívám, vidím tu bolest. Šlím, když si uvědomím, že jsem to já, kdo ti ji způsobil. Jenže jsem taky sobecký. Chtěl jsem tě od chvíle, cos mi vpadla do kanceláře. Jsi tak... nádherná, upřímná, vřelá, silná, duchaplná, kouzelně nevinná; ten výčet je nekonečný. Strašně tě obdivuju. A chci tě. A při pomýšlení, že tě má někdo jiný, mám pocit, jako by někdo otočil kudlou v mé černé duši.“

V puse mám rázem jako na poušti. *U všech svatých!* Mé podvědomí spokojeně pokyvuje hlavou. Jestli tohle není vyznání lásky, tak co tedy? Slova se ze mě začínají valit jako z protržené přehrady.

„Christiane, proč si proboha myslíš, že máš černou duši? Něco takového bych nikdy neřekla. Možná smutnou. Ale jsi dobrý člověk. Vím to... jsi velkorysý, laskavý, nikdy mi nelžeš. Já – snažila jsem se málo. To, co se stalo minulou sobotu, mě strašně šokovalo – bylo to jako procitnutí. Zjistila jsem, jak moc mírný jsi ke mně do té doby byl, a taky, že nemůžu být tím, koho potřebuješ. A potom, když jsem odešla, mi to všechno došlo... fyzická bolest, kterou jsi mi způsobil, nebyla ničím v porovnání s bolestí z té ztráty. Strašně moc tě chci potěšit, ale je to hrozně těžké.“

„Ale ty mi dopřáváš potěšení neustále,“ zašeptá. „Jak často ti to musím opakovat?“

„Nikdy nevím, co si myslíš. Někdy jsi tak uzavřený... jako by ses schovával před celým světem. Děsíš mě tím. To proto s tebou moc nemluví. Nedokážu odhadnout, kdy se ti změní nálada. Otočí se o sto osmdesát stupňů během nanosekundy. Je to hrozně matoucí.“

A nedovolíš mi, abych se tě dotýkala, a přitom to chci, tak moc... ukázala bych ti, jak moc tě miluju.“

V té tmě vidím, jak zamžiká, zdá se, že vyplašeně, a já mu už dál nedokážu odolat. Škrábu se mu na klín, úplně ho tím vyvádím z míry, a beru si jeho hlavu do dlaní.

„Já tě miluju, Christiane Greyi. Jestli jsi odhodlaný pro mě tohle všechno udělat... To já jsem ta, kdo si tě nezaslouží – a je mi strašně líto, že nemůžu udělat to samé já pro tebe. Možná časem... nevím... každopádně ano, ten tvůj návrh přijímám. Kde to mám podepsat?“

Ovíjí kolem mě paže a strhává si mě na sebe.

„Ach, Ano,“ vydechne a zaboří mi nos do vlasů.

Sedíme a vzájemně se objímáme, posloucháme hudbu – dojemnou klavírní skladbu – která odráží emoce uvnitř auta... pokojné ticho po bouři. Uvelebuj se mu v náručí, opírám si hlavu o jeho rameno a on mi uklidňujícími pohyby hladí záda.

„Dotýkání je mou krajní mezí, Anastasio,“ zašeptá.

„Já vím. Přála bych si vědět proč.“

Po chvíli si povzdechne a tiše pronese: „Měl jsem děsivé dětství. Myslím, že jeden z těch, co tu závislou děvku pásli...“ Jeho hlas jde do ztracena a já vnímám, jak je napjatý, když si vybavuje nějakou z těch hrůz. „Pamatuju si to,“ hlesne se zachvěním.

Srdce mám jako v kleštích – to když si vzpomenu na ty jizvy hyzdící jeho kůži. *Ach, Christiane.* Zesiluju své sevření.

„Byla k tobě hrubá? Tvá matka?“ Hlas mám tenký a tichý, poznamenaný zadržovanými slzami.

„Pokud si vzpomínám, tak ne. Spíš mě zanedbávala. Ale nebránila mě před tím pasákem.“ Odfrkne si. „Myslím, že jsem se staral já o ni. A když se konečně zabila, trvalo čtyři dny, než to někdo zjistil a než nás našli... Všechno si to pamatuju.“

Nedokážu zabránit zděšenému lapnutí po dechu. *Svatá Matko Boží.* Až se mi z toho udělalo zle.

„Život s tebou fakt pěkně vyjebal,“ vydechnu.

„Jak jsem říkal – padesát odstínů šedi.“

Pootočím hlavu a přitisknu mu rty na krk. Hledám a zároveň nabízím útěchu. Před sebou vidím malého ušmudalného šedookého chlapce, ztraceného a osamělého vedle mrtvého těla matky.

Christiane. Vdechuju jeho vůni. Je božská, moje nejoblíbenější na celém světě. Přitahuje si mě k sobě pevněji a dává mi polibek do vlasů. A tak sedím, schoulená v jeho objetí, a Taylor s námi uhání nocí.